

A tennitűdás előkészítése

Article URL

www.asztrologia.ro/

Author

Dénes Mária

Published: April 19, 2019, 9:49 am

Dánes Albert

A jelen tanulmány eredetileg máj s cÅ-mmel fogalmazódott meg Ås a 2008.-as metafizikai tÅ;bor elÅudÅ;saira kÅszÅ¼lt. SorsalakÅ-tÅ; s cÅ-met viselte Ås valahol azon a ponton igyekezett tovÅ;bbmenni, amellyel Hamvas is foglalkozott, de a kÅrdÅst fennhagyta egy olyan megÅ;llapodÅ;s-szerÅ»sÅggel, hogy technikÅ;t mindenki maga csinÅ;l. MÅ;mint sorsalakÅ-tÅ³ technikÅ;t. Igaz az, hogy nem lehet olyan technikai receptet kÅszÅ-teni, amely az Å;ltalÅ;nossÅ;g minden kritÅriumÅ;val bÅ-r, vagyis ugyan akÅ;r bÅ-rhatna az Å;ltalÅ;nossÅ;g minden kritÅriumÅ;val is, csak Åppen hasznÅ;lhatatlan lenne mindenki szÅ;mÅ;ra.

Mindez nem zÅ;rja ki, hogy vannak olyan egyetemleges vonÅ;sok, mondjuk, tÅ;rvÅ;nyszerÅ»sÅgeket, amelyeket bÅ;rkinék figyelembe kell venni, ha sorsalakÅ-tÅ³ má»veletet akar vÅ;grehajtani. Ezeket a tÅ;rvÅ;nyszerÅ»sÅgeket kutattam Ås kutatom, természetesen bevonva a kutatÅ;munkÅ;ba az asztrolÅ;gia Å;ltal nyÅ;jtott ÅrtelmezÅ;si lehetÅ;usÅgeket is. Vannak azonban olyan metafizikai feltÅ;telek, olyan szellemi kÅ;rÅ¼lmÅ;nyek, amelyeket má;r egy asztrolÅ;giai ÅrtelmezÅ;se elÅ;tt tisztÅ;jni kell, Åppen azÅ;rt, hogy a horoszkÅ;p nyÅ;jtotta szimbÅ;lumvilÅ;g alapjÅ;n má;rvadÅ;, helytÅ;llÅ;, ÅrvÅ;nyes, hiteles, igaz felismerÅ;seket tudjunk tenni.

TanulmÅ;nyom elÅ;ufeltevÅ;se az, hogy a sors alakÅ-thatÅ³, má;g helyesebben szÅ;lva pedig az, hogy a sors Å;gy alakÅ-thatÅ³, hogy az az egÅ;szsÅ;g, az Årtelem, a harmÅ;nia, a szabadsÅ;g, az ember igazi otthona felÅ; vigye az embert. Egy má;sik elÅ;ufeltevÅ;sem Å;les kÅ¼lÅ;lnbsÅ;get tesz folyamat Ås má»velet kÅ;zzÅ;tt. A má»velet is folyamat, csak hogy tudatos folyamat. EgyszerÅ;en szÅ;lva az, hogy az ember sorsÅ;t alakÅ-tani tudja, ahhoz sajÅ;tos má»veleti beÅ;llÅ-tÅ³dÅ;sra van szÅ;ksÅ;g. Folyamatok milliÅ;ji jÅ;tszÅ;dnak le bennÅ;nk Ås kÅ;rÅ¼lÅ;ttÅ;nk, mindegyik a maga természet, a maga tÅ;rvÅ;nyszerÅ»sÅge szerint, egy rÅ;szÅ¼ket ismerÅ;nk, má;s rÅ;szÅ¼krÅ;l tudomÅ;sunk sincs. Csak halljuk olykor-olykor, hogy má;g ilyen s meg ilyen dolgok, jelensÅ;gek is lÅ;teznek... Ezek a folyamatok a maguk Å;sszessÅ;gÅ;ben szervesen beletartoznak lÅ;tezÅ;sa¼nkbe, ÅletÅ;nkbe, sorsunkba, valÅ;sÅ;gunkba. A sorsalakÅ-tÅ;s lehetÅ;usÅ;ge má;gsem itt gyÅ;kerezik.

A sorsalakÅ-tÅ;s gyÅ;kere speciÅ;lis metafizikai kvalitÅ;sban talÅ;lhatÅ;, amelyet, remÅ;lem, a tanulmÅ;ny sorÅ;n sikerÅ;¼l majd az ÅrthetÅ;usÅ;g kÅ;rÅ;be hoznom.

EgyszerÅ;en felmerÅ;¼l a kÅrdÅ;cs..., miÅ;rt kell a sorsot alakÅ-tani Ås fÅ;leg speciÅ;lisnak nevezett metafizikai alapon...?,...miÅ;rt nem jÅ;, ahogy van...?, ...nem-e az a telhetlensÅ;g vezeti az egÅ;szet, amit Hamvas szÅ;gyentelen ÅletÅ;hsÅ;gnek nevez...?

Nem. Máj;srÁ³ vān szÁ³. Ami a sorsalakÁ-tÁ; s mÁ»velete mÁ¶gÁ¶tt hÁ°zodik, amit mi Á-gy nevezhetÁ¼nk, az mÁ¶gÁ¶tt tulajdonkÁ©ppen sajÁ;t magunk alkulÁ;sÁ;rÁ³, alakÁ-tÁ;sÁ;rÁ³ vān szÁ³. Á-nmagunk alakÁ-tÁ;sÁ;rÁ³ igazi Á¶nvalÁ³nk irÁ;nyÁ;ban, igazi sajÁ;tmagunk megvalÁ³sÁ-tÁ;sa felÁ©. Hogy miÁ©rt gondolom, hogy mÁ;r eleve nem vagyunk sajÁ;t magunk, igazi Á¶nvalÁ³nk azonossÁ;gÁ;ban Á©lÁµk, Á©s hogy miÁ©rt tartom tudatos mÁ»velet kÁ©rdÁ©sÁ©nek, hogy azokKÁ; vÁ;lhassunk, s ez szerint Á©lhessÁ¼nk, arra megvannak a nyomÁ³s metafizikai okaim Á©s Á©rveim.

Ha egy olyan meghatÁ;rozÁ;st teszek, hogy a sors nem mÁ;s, mint az Á;ltalunk megÁ©lt valÁ³sÁ;g milyensÁ©ge, akkor joggal Á©rezhetjÁ¼k, hogy nem sokra juthatunk, de ha azt mondom, hogy a sors a lÁ©tegÁ©szhez valÁ³ viszonyt jelenti, mÁ;ris metafizikai tÁ;vlatokat nyÁ-t meg. KÁ©t definÁ-ciÁ³. Az egyik egy racionalisztikusabb, a mÁ;sik az egyetemessÁ©g igÁ©nyÁ©vel lÁ©p fel. Az elsÅu meghatÁ;rozÁ;s is tÁ¶bb problÁ©mÁ;t Á©s komplexitÁ;st jelenÁ-t meg, mint ahogyan az elsÅu lÁ;tÁ;sra tÁ»nik. Az egÁ©sz racionÁ;lis gondolkodÁ;s struktÁ°rÁ;jÁ;t magÁ;n viseli, mint bÁ©lyeget, mert a meghatÁ;rozÁ;s belsÅu Á©s viszonylatbeli elemzÁ©se sorÁ;n elÁµkerÁ¼lnek az objektivitÁ;s, a szubjektivitÁ;s, a kÁ¼lsÅu Á©s a belsÅu fogalmi kÁ¶rÁ¼li problÁ©mÁ;k Á©s vitÁ;k, nÁ©zetek Á©s hitek, Á;llÁ;sfglálÁ;sok Á©s elkÁ¶telezÁµdÁ©sek. Most ettÅul szÁ-vesen tekintek el s bizton hiszem, hogy a kedves olvasÁ³ sem kÁ-vÁ;ncsi jÁ³ nÁ©hÁ;ny oldalnyi logiko-struktutÁ;lis Á©s szemantikai, valamint metafizikai elemzÁ©sre. Ilyesmit vÁ©geztem nemrÁ©g a valÁ³sÁ;g fogalma kapcsÁ;n Á©s amennyire jutni tudtam, legalÁ;bb annyi vÁ;laszra vÁ;rÁ³ kÁ©rdÁ©s keletkezett. InkÁ;bb a mÁ;sodik meghatÁ;rozÁ;s mentÁ©n tartom tanÁ;csosnak ezÁ°ttal elindulni, miszerint a sors a lÁ©tezÁ©s egÁ©szÁ©hez valÁ³ viszonyunkat jelenti. Ez tisztÁ;n metafizikai meghatÁ;rozÁ;s Á©s eltekint a fogalmi gondolkozÁ;sbÁ³ felfejtethetÅu problÁ©mÁ;k fÁ;radtsÁ;gos feltÁ©rkÁ©pezÁ©sÁ©tÅµl. Ez a meghatÁ;rozÁ;s a kÁ¶zelbe hozza az asztrolÁ³giÁ;t is.

MielÅutt Á©rintenÁ©m az asztrolÁ³giai vonatkozÁ;sokat, ki kell tÁ©rnem a sors alakÁ-tÁ;sa, tehÁ;t Á¶nÁ;talakÁ-tÁ;sunk Á©s a szellemi hagyomÁ;nyok viszonylatÁ;ra. Ez a viszony egy egybecsengÁ©skÁ©nt foghatÁ³ fel. Nem Á-gy bizonyos hagyomÁ;ny-Á©rtelmezÁ©sek esetÁ©ben, amelyekkel nemhogy nem cseng egybe, hanem egyenesen ellentmondÁ; sba kerÁ¼l. KÁ©t ilyen hagyomÁ;ny-Á©rtelmezÁ©st emlÁ-tenÁ©k meg Á©s elÁµrebecsÁ;tom azt is, hogy bizonyos Á©rtelemben elfogadhatÁ³ az Á;ltaluk nyÁ°jtott Á©rtelmezÁ©s, de azt a bizonyos Á©rtelmet jÁ³ meg kell alapozni, hogy a rÁ;Á©pÁ-tett Á;llÁ-tÁ;sok megÁ;lljÁ;k helyÁ¼ket. Egyik a csak lÁ;tÁ³, a csak szemlÁ©lÁµ, de be nem avatkozÁ³ alapÁ;llÁ;s, amely- hacsak nem az elÁµbb emlÁ-tett, jÁ³ megalapozott Á©rtelemben vesszÁ¼k-valÁ³jÁ;ban mÁ©g csak Á¶ngyilkossÁ;g sem tud lenni, mert lehetetlen Á;llÁ-tÁ;s. De tegyÁ¼k fel, hogy lehetsÁ©ges ilyen magatartÁ;s s akkor kÁ©rdezzÁ¼k meg, hogy a hiteles metafizikai antropolÁ³giÁ;kban, hagyomÁ;nyokban miÁ©rt is vannak benne a pakliban a cselekvÁµerÁµk Á©ppen olyan sÁ°llyal, mint az Á°gynevezett megismerÁµi, csak lÁ;tÁ³i-tanui erÁµuk. KÁ©rdezzÁ¼k meg azt is, hogy a lÁ;tÁ;s mÁ;r nem-aktÁ-v szellemi mozgÁ;s, vagyis nem-e mÁ;r tett, vagyis beavatkozÁ;s a javÁ; bÁ³. Ha nem, akkor micsoda. Aki bevennÁ© ezt a nemcselekvÁ©sre biztatÁ³, csak szemlÁ©lÁµ, valÁ³jÁ;ban Á¶nbÁ©nÁ-tÁ³ Á;llÁ;sfglálÁ;st, ami mellett semmikÁ©pp sem tudna kiÁ;llni, de ha mÁ©g is, akkor kÁ©rdezzÁ¼k azt is meg, hogy milyen szellemre lenne szÁ¼ksÁ©ge ahhoz, hogy egÁ©sz vÁ;llalkozÁ;sa ne csupÁ;n a tompa tudomÁ;sul-vevÅu tudatba temetkezzÁ©k. Hogy kissÁ© misztifikÁ;ljak, mÁ©g a legmagasabbrendÁ» logosz-angyalok intelligenciÁ;ja sem Á©rnÁ© utol azt a szellemet, amely ilyen Á¶n-ellehetetlenÁ-tÁ©st ki tudna bÁ-rni. LogikÁ;tlanÁ;g, Á©rtelmetlensÁ©g. Az ember a cselekvÁµerÁµit nem vÁ©letlenÁ¼l kapta. VisszaÁ©lni nem szabad velÁ¼k, de nem lehet nem hasznÁ;lni. A hagyomÁ;ny megkÁ¼lÁ¶nbteti ugyan a cselekvÁµ- Á©s megismerÁµerÁµket, de ezek egymÁ;sba minÁµsÁ¼lnek, egyik a mÁ;sik nÁ©lkÁ¼l nincs.

A mÁ;sik problÁ©ma a hagyomÁ;ny-Á©rtelmezÁ©sekbÅµl a valamivÁ© vÁ;llÁ;s problÁ©mÁ;ja. Az egyik Á©rtelmezÁ©s azt mondja, hogy az embernek nem szabad azt hinnie, hogy valamivÁ© vÁ;llnia kell. Azt kell megtalÁ;lnia, hogy Åµ a vÁ;ltozatlan, az egyetemes egy, az atman. Igen. Csakhogy odÁ;ig van nÁ©mi problÁ©ma. Mi lesz akkor az egyik leglÁ©nyegesebb metafizikai mÁ»velettel, az

Ájtlan nyegátással, amit helytelenül transzmutáciának, metamorfózisnak hívják, helyesebben, de még a gy sem teljesen helytállóan pedig transz-szubsztanciáciának. Kérdés. Mi lesz. Megmondom. Az ember gy megmarad a nyitegetése, avasosan a szűnyeg alá csőzött hamis indeterminációjának homlokcsapott kábulatában. Nem lesz semmi más. Ennyi. Mivel, szellemi mivel van szákság ahhoz, hogy az ember azzá tudjon válni, aki tulajdonképpen, a mivel pedig még akkor is folyamat, ha tudatos folyamat s a folyamatnak van kezdete, vannak fázisai, van terminális része stb., még akkor is, ha vannak egyidejűleg megvalósuló folyamatok is. Valahonnan indul, valahová. Valamilyen volt az valamilyenre válik. Mindez az emberben az az ember kértől megy végbe, maga az ember lányegül. Tehát, van változás, valamivel. Egyébként a hagyomány értelmezések az illandó változásokra esküsznek. Aztán, szákság szerzővel a válik számára, hogy az abszolútig vitt változások-számát kontraponálják az iránti változatlannal. Hogy mennyivel jobb, mint az elmozdulás, gondolom, mondanom sem kell. Az is világos, hogy nem a hagyomány van a baj, hanem a nyomba szegődés értelmezési kárlatokkal. A probléma csak az, hogy sok, a hagyományok felnyitottái a világ embernek családnia kell, ha ezeket az értelmezéseket káveti az észesszétvesztve az értelmezést magával a hagyomány, a cső soron kiábrándul abból, amely az igazi lehetőségget jelentette volna számára. Azért látom annyira fontosnak, hogy ilyen ellentmondásokat rejtsen a világ sokat kutassak fel az azonnali megoldást nem is tudok találni, de legalább el tudjam oszlatni valamelyest az iránti káls fálreértésben tengődés áldatlan állapotait.

A sorsot az asztrológiában a Szaturnusszal hozzák kapcsolatba, nem öletlenül. Persze tővedés, ha sorskérdések kapcsán csak a Szaturnuszt vizsgáljuk az értelmezést igazán csak személy horoszkópjában. A sors a tőtegőszhez való viszony. A tőtegőszhez való viszony csakis a horoszkóp egőszőböl tőrhatal fel, vagyis a sors milyensőgőre, alakthatásáigra vonatkozó információk a horoszkóp egőszőböl nyerhetők, nem csak kizárólag a Szaturnusz helyzetőböl az viszonyaiból. Ántudat, gondolkodás, őrtőktőlet, akarat, őrzelmi őlet, párkapcsolat- mind, mind olyan szavak, amelynek a horoszkópban pontos megfelelőőseik vannak. Mindez sors-struktőrt alkot, a személy tőtegőszhez való viszonyát tőrtőpezi fel, ugyanakkor az alakthatásáig való lehetőségire mutat rá. De annak is van őrtelme, hogy mi őrt a Szaturnusz kőpezi az elsőleges sorsanalógiát. Azt lehetne mondani, hogy mivel a Szaturnusz a megszilárdítás, a koagulációját bolygóját, itt válnak kifejezettő, tőnyilegesen megnyilvánultakká azok a sorsősszetevők, amelyek mondjuk a Napnál, Marsnál, Jupiternél nem voltak ilyen kikerőletlenül egy őrtelmők. A magyarzat tetszetős, de nem helyes. Más bolygók is evidens lehet a konkrét, szilárd, egy őrtelmők alakot őltő s ennek a metafizikai halmazállapotnak konkrét tőnykőnt való jelenőte. A gondolkodásnak is van ilyesmi, az akaratnak is stb., stb. A sőly az, ami a Szaturnusznál a sorskarakter őtbevőgő komolyságot adja, nem a koagulációját. Termőzetesen a koagulációját sem mőzhető, de ez tovább olyan kőrlőlmőny fejez ki, mint amilyen a Szaturnusz határ-analógiáját, kőszőb-analógiáját. Koagulációját, határral, kőszőbbel a Szaturnusz analógiájában van, de a metafizikai sőlyt, ami a őtbevőgő komolyságot testesőti meg, őnnőn magájban őgy hordozza e bolygő, mint a Nap a főny. Tehát a sors komolyságot itt őrezhető, őrthető a leginkább, ez őrt az, hogy a Szaturnuszt a sors elsőleges analógiájának tekintsők, elfogadható. A sors őttegőszhez való személyes viszonyunkat jelenti. Hogy mennyire valóstő-tjük őt őnmagunkat a őttegőszben egőszkőnt való őtőző valóstőgőba, az azon áll, hogy a sorskőnt megragadható problēmőinkat mikőppen tudjuk megoldani, feloldani. őtőzőstőnkő, őtőzőstőnkő egőszkőnt őtőzni tudásáig van sző. Ez őrt van sőlye a kőrdőstőnek az ez őrt lehet legkőzelebbi analógiájának tekinteni a Szaturnuszt a sors vonatkozásában. Mőgegyszer, azonban, a sorsot csak a Szaturnusszal azonoső-tani, tővedés.

De mi a helyzet akkor, amikor a horoszkóp segőtsőgővel sikerőül egy őnyszeri őst

lehet űsűgbeli tűrkűpet felvűzolni. Mert a mű»velet, mű;rmint a sorsalakű-tű³ mű»velet műg ezutű;n kűvetkezik. Mi az az egyetemlegesen űrvűnyes, amely mindenkire vonatkozik. Tervet kell kűszű-teni. Gondolkozni kell, meg kell tanulni lűjni , űnűllű³an, de mindigis az aktű-v űs intenzű-v tűjűkozű³dű³ ember beűllű-tottsű;gű;val. Elűmu kell kűszű-teni alaposan a mű»veletet. A mű»velet tűrgya, konkrűt cűlja szerint eltűrűmu, szeműly szerint vű;ltozű³. Pűldű;ul, lehet a pűlyavű;ltű;s, vagyis az a metafizikailag megalapozott szűndűka valakinek, hogy pűlyű;t vű;lt, vagyis felhagy azzal, amit eddig csinű;lt űs egy mű;s tevűkenysűgkűrben kezd mozogni. Kűrdezhetsűnk, hogy ilyesmihez miűrt kell metafizika. Hű;t bizony, ahol ennek sűlya, az egűsz szeműlyt űrintűmu sorskaraktere van, ott szűksűg van metafizikűra űs az asztrolűgia segűtsűgűre. Műsrűst ez csak egy pűlda volt, műghozzű; olyan tű-pusű, amikor valaki akar valamit, de lehetnek olyan problűmű;k, ahol nem az akarati, nem az elhatű;rozű;sbeli jelleg van jelen, hanem egűszen mű;s, sokkal bonyolultabb, űsszetettebb tartalmak mentűn fogalmazhatű meg a problűma s itt mű;r egyűrtelmű», hogy metafizikai tudű;s nűlkűl műg a kűrdűst sem lehet helyesen feltenni.

A mű»veletet elűmu kell kűszű-teni. Ez az elűkűszű-tűs, ez a preparűciű³ egy szeparűciű³val szervesen kapcsolűdű³ mű»veleti elűkűszű-tűs, amit mű;r tulajdonkűppen lehet magű;nak a mű»velet rűszűnek is tekinteni. A szeparűciű³ megkűlűnbűztetűst jelent. Magyarul azt, hogy az ember amit eddig űsszesemosott a kűpzeletűben, a gondolkodű;sű;ban, a tapasztalat-űrtelmezűseiben, azt kezi szűpen rendezni, az egymű;shoz nem tartozű³, vagyis az egymű;stű³ kűlűnbűzűmu elemeket a helyűkre rakni. A hagyoműnyűrtelmezűsek egy tovű;bbi tűvedűse az elűubb emlű-tett kettű mellett az is, hogy olykor azt sugallű;k, hogy az ember amikor szellemi űtra tűr, akkor mű;ris a nagy harműniű;ban, az egyetemes rendben talűlja magű;t, megűldottan a realizű;lű³erűkkel, boldogan, űdvűzűlten, megszabadultan, amolyan karmamentesű-tett űllapotban. Ezzel ellenkezűleg, a szellemi űtra tűrűs mű;r eleve keműny megkűlűnbűztetűsi prűbű;kra teszi az embert, űppen annak eldűntűsűben hogy mi is szellemi, mi nem, mi űt, mi tűvűt. Vagyis az elűkűszű-tűs centrűlis mű»velete a szeparűciű³, egy űllandű³an szeparűlű³ preparűciű³rű³ van szű³. Meg kell tudni, hogy adott helyzetben mit lehet tenni, annak fel kell tűrkűpezni minden vonatkozű;sű;t. Keműny logikai, szellemi, mentűlis, tudati, magatartű;sbeli, űrzelmi-űrzűleti, vagyis hangoltsű;gbeli munkű;t kűvetel mindez az embertűl, űs nem űrt ha minden felmerűlűmu eseműnynek, helyzetnek, dolognak, kűrűlműnynek alaposan utűnanűz ilyenkor az ember. Sokan hangoztatű;k azt, hogy lűnyeglű;tű;sra kell szert tenni. Igen. De itt is van egy differencia. Lűnyegi kűlűnbűsg-lű;tű;sra is szert kell tenni. Eddig egyneműkűnt lűtott helyzetekben, kűrűlműnyekben lűnyegi differenciű;k tű;rulkozhatnak fel, olyanok, amelyek esetleg egy-egy problűma megoldű;si kulcsű;t jelenthetik.

A sorsalakű-tű;s reintegrűciű³s mű»velet. Kű;r azon vitatkozni, hogy valaha is volt-e integrű;lt az ember, csak dezintegrű;lű³dott űs ezűrt a feladat a reintegrűciű³, vagy hogy most fejlűdűtt megteremtetsűge űta olyan fokra, hogy integrűciű³s kűrdűseken gondolkozzűk. Mindkűt megkűzelű-tűsnek vannak űrvei. Tehű;t, nem kell azon elakadni, hogy integrűciű³rű³, vagy reintegrűciű³rű³ van-e szű³. A lűnyeg egy. A lűtegűsűrűl van szű³. A lűtegűsűben valű³ egűszkűnt lűtezűsű³nk megvalűsű-tű;sű;rű³. Miűrt is? Most talű;n nem egűsz az ember...? Isműt egy sűlyos metafizikai kűrdűs. Az ember egűsz s a lűt is egűsz, de valami elvű;lasztja attűl, hogy igazi űnmagű;t valűsű-tsa meg. Hamvas ű-r a rűszleges eltűrgyiasű-tű;srű³, a partialobjektivűciű³rű³, mint tűrt lűtezűsű³nk egyik olyan okű;rű³, amit nap, mint nap mi magunk kűvetűnk el, amikor a rűst azonosű-tjuk az egűsszel. Ugyanűgy beszűlhetűnk a partial-identifikűciű³rű³, amely minden esetben egyben pseudo-identifikűciű³ is, hiszen itt arrűl van szű³, hogy az ember űllandű³an azonosű-tja magű;t ezzel-azzal, mindenfűlűvel, ami valűjű;ban nem űmu, gondolattal, helyzettel, űrzelemmel stb. stb.

Azt tudjuk, hogy a reintegrűciű³ mindig hű;rom kűrben mozog- ontolűgiai, logikai űs morűlis

kérben. De hogyan jelen be ide a sorsalakítás? Ha másképpveleti hierarchiában nézem a dolgot, a sorsalakítás, mint másképpvelet nélkülözhetetlen másképpvelet a reintegrációban. Sorsalakítás nélkülözhetetlen, ami a sorsban feltárlkozott problémák feloldásait is jelenti, reintegrációt megvalósítani nem lehet. A sorsalakítás alárendelődik a reintegrációnak. Ez azt is jelenti, hogy hiába akarok olyan sorstechnikai fogásokat alkalmazni-mert ilyenek is vannak-, amelyek nem a reintegrációt szolgálják.

A tanulmány elején is, de már a címmel is a tenni-tudás előkészítéséről szólok. Végül soron inkább a tenni-tudás előkészítéséről, metafizikai, szellemi megalapozásról. Sok minden kimaradt, pl. az imaginációval és a reálisabb vizsgálódás, vagy a tudattal kapcsolatos metafizikai megfontolások. Mégis úgy érzem, hogy legalább sikerült megjelölnöm egy metafizikai kutatási irányítást. Persze, ez csak egy irányításon vonatkozó visszajelzés, semmi több. A további kutatás valóságának valóságossága alapozhatja csak meg a tevékenységét, értelmét, erejét. Én, még egy egyetemleges tennyezés, amely függetlenül a személynél eltérő sektortól mindig átványos, ha valaki metafizikai másképpveletet akar megvalósítani.